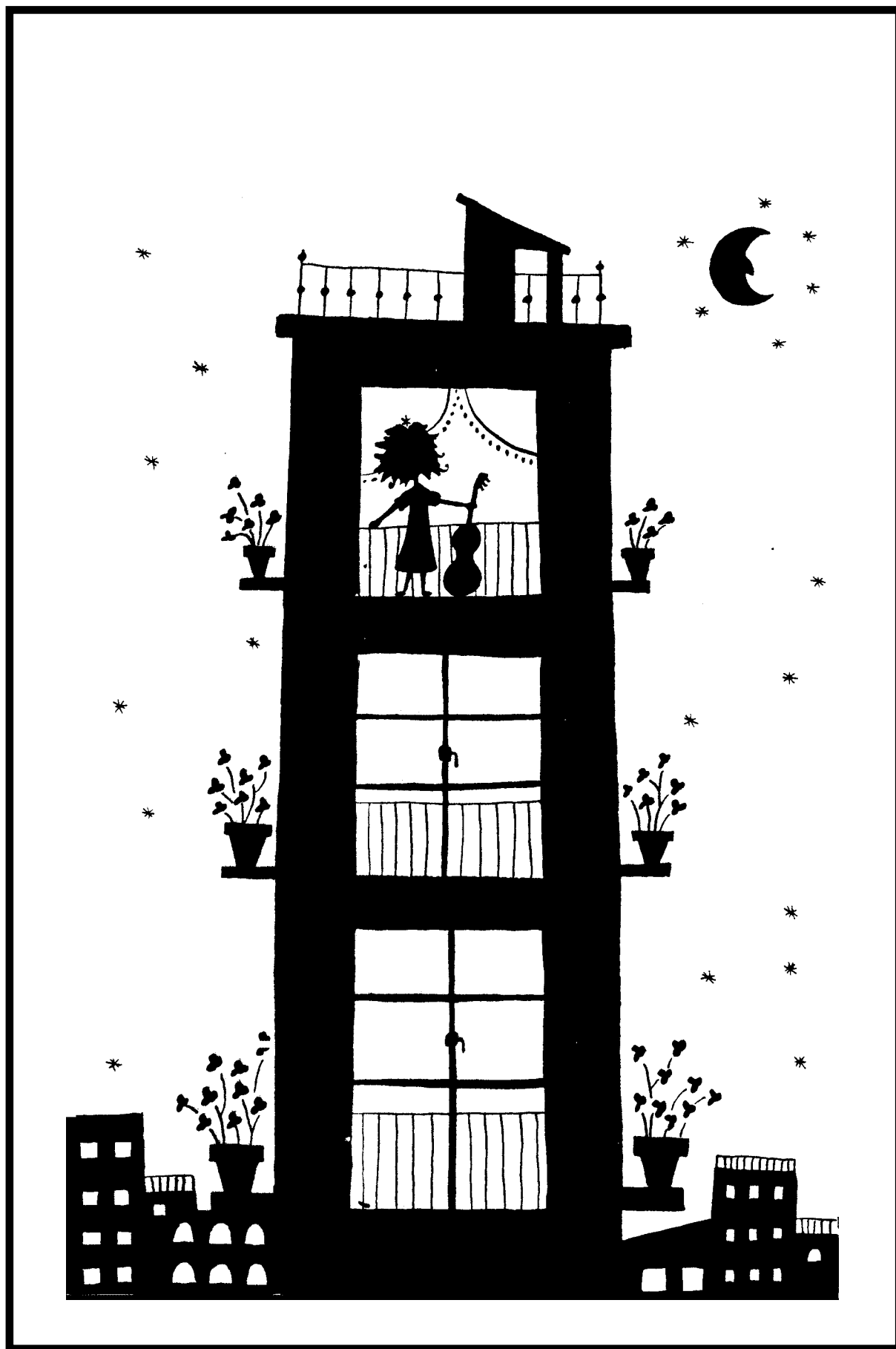

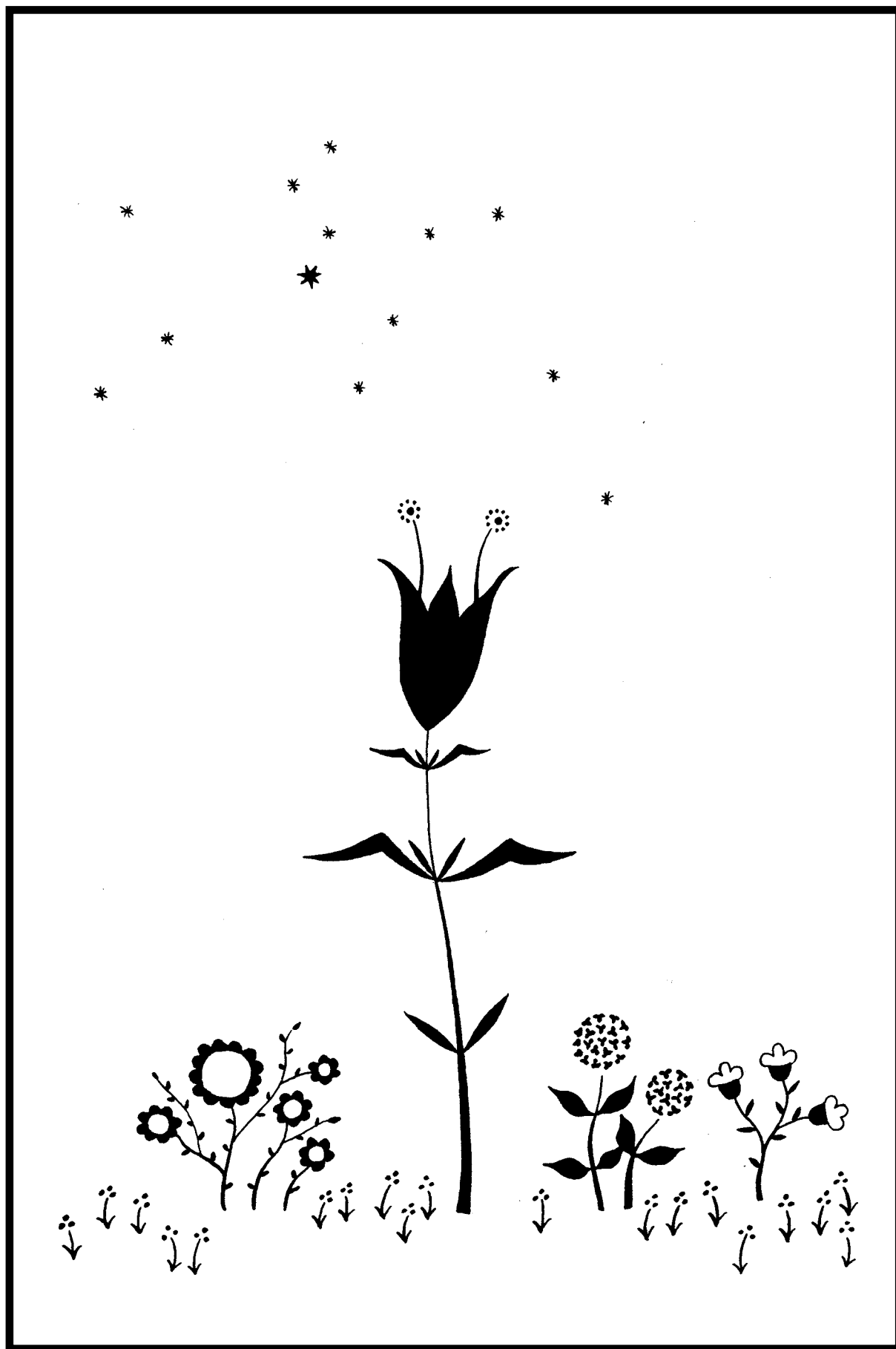
El Jardiner
i l'Estrelleta
Llessami

Una vegada un
jardiner, amb
llavors i esqueixos
de tendresa i
benvolença va
enjardinar
l'oreig de l'alba

I llavors va
cercar la noia
de mirada de cel
i va dir-li :

-Vet aquí el
teu jardí,
estimada

M'agafen les paraules i
per camins de cantarelles se
m'enduen

Alirret, volaina, pretura

I un llaç de seda, petit,
de color de cel

Dins d'una capseta de
vori oberta

Estrelleta de colors

Conillet de vellut

Ulls de primavera

I una romança molt
dolça a cau d'orella

Mentre el sol s'acotxa,
la lluna s'encela

Era com un ocellet
sense plomes, com un
nen petit

Suau i dolç, arra-
ulit dins la meua mirada

Va caure del meu
mentre jo passava

Em va mirar, i
vaig sentir la seva
basarda

Si me n'anava, què
en faria de la seva
mirada?

Si em quedava, què
en faria del meu camí?

Mentre el sol
lluïa, jo l'amanyagava

I un dia, la trista Griselda trobà l'heracle Merlin

I el màgic mirà la lluna
i les estrelles reflectides en
els ulls de la trista Griselda.
I llavors, amb dolça mirada,
talaià allí enllà, vers l'avenir,
vers l'infinit. I veié' borronar
una aurora

I mirà de bell nou. I
lleument, més ençà de la
quarta primavera, veié' expi-
rar la trista Griselda i es-
pigar-se joiosa l'alegra
Griselda

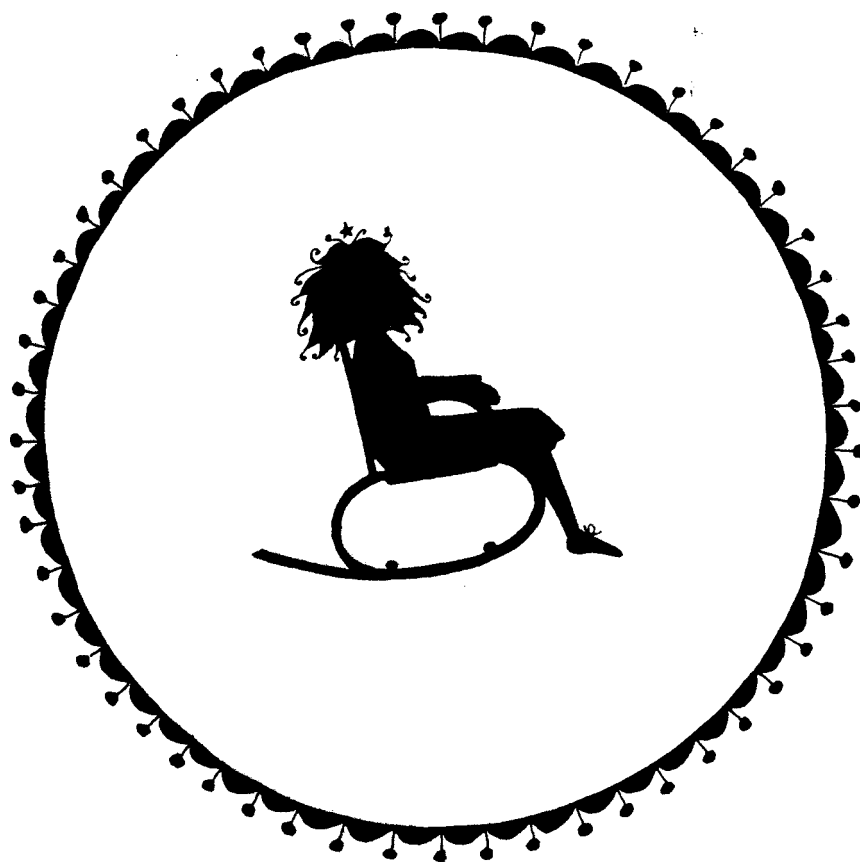

I el temps passà
 De llavors etes de serenor
 l'ocellet es nodrí
 De mica en mica fou crei-
 xent, de mica en mica fou esdeve-
 nint una formosa cardina
 Una cardina amb vol de
 coloma i cant de xussinyol i
 alegria d'oreneta. Amb els colors
 del paí i de totes les volatines.
 Amb el misteri de la llunyania
 i amb la proximitat de la senzi-
 llesa
 Amb tot l'enciís de la
 bellesa
I feia tanta mirera que
 tots els ulls dels environs s'hi
 encantaven embadalits

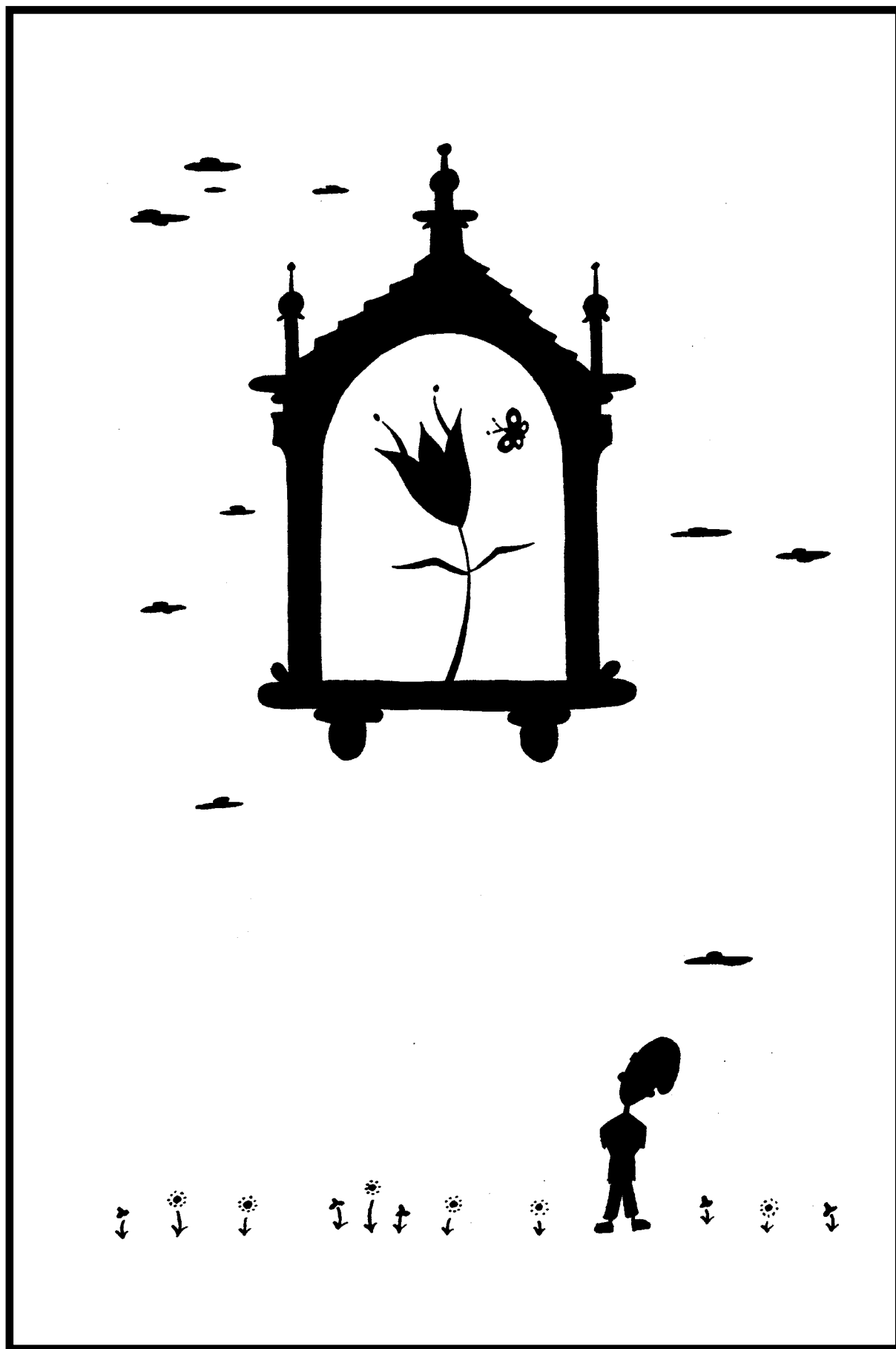
 Ullprés entre els ullpresos,
 un pastor de la serra
 Sortís entre els sortosos,
 el pastor sí la pot heure

Com una alosa de dia
 Com un cant d'alegria
 Com una voliana de
 colors
 Com un cap al tard de
 maig
 Com una cuca de llum
 Com un rossinyol de
 nit
 Com una nit d'encís
 Com una aurora
 d'esperança
 Com l'arc de l'ali-
 ança
 Com l'espigol florit
 Com un pressecc de vinya
 Com un raïm de
 moscatell
 Com la rosada damunt
 dels pàmpols
 Com un datil de palmera
 Com una branca tendre
 d'olivera
 Com una melodia de
 festa
 Com un celic somriure
 Com una carícia molt
 tendre
 Com una eterna pre-
 sença

I em fas tornar gelós
 De la claror dels teus ulls
 i de la carícia de les teves mans
I m'agrada perquè t'agrada
Falciot de timbes i estimber-
 ris, m'he tornat oreneta de ràfec de
 teulada
Captiu de la teva fretura
I de mica en mica em va enci-
 sant el teu cant i el teu ball
El teu encant profund
Em quedo a terra, content de
 sentir la teva joia en sentir-me a
 jo devora teu
Content també amb la teva
 abraçada i am el teu somri's
Amb la teva presència, pale-
 sa d'aprop amb l'evidència i de lluny
 amb l'engorrança
I et cerco
I et desitjo
I un neguit em puny si un
 altre desig t'assetja
Ja no sóc el bon amic de vol
 lliure i bell deixant
M'has fet tornar gelós
Presoner del teu encís
Bella amiga

Hi havia una vegada una paraula
molt bella

Era de les més belles paraules de
totes les paraules

Vivia a la vora d'una mar càlida,
blava i petita, dins d'una abraçada que li
feia de caseta

Però va venir un lladre envejós i va
endur-se la paraula més enllà de les geleres
i de les congestes, al país del fred absolut

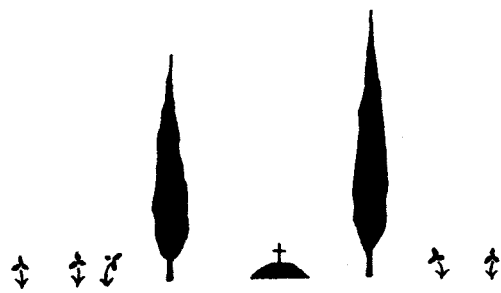
I la paraula, esporuguida, malmirada
i maltractada, s'emmalaltí, i fou perdent
lentament la seva aura d'encís

El lladre, que no era un bon lladre
bondadós, no tenia cura de la paraula, no la
abrigava ni li feia aigües de menta, no li feia
festes ni li deia floretes.

Altrament, amb la seva descurança
i amb la seva indelicadesa semblava que
negués fins i tot el record d'aquella bellesa i
d'aquella garlanda d'encís, llavors tan mar-
cida i abans tan ufanosa

I la paraula, tristíssima, com més
anava més es decandia

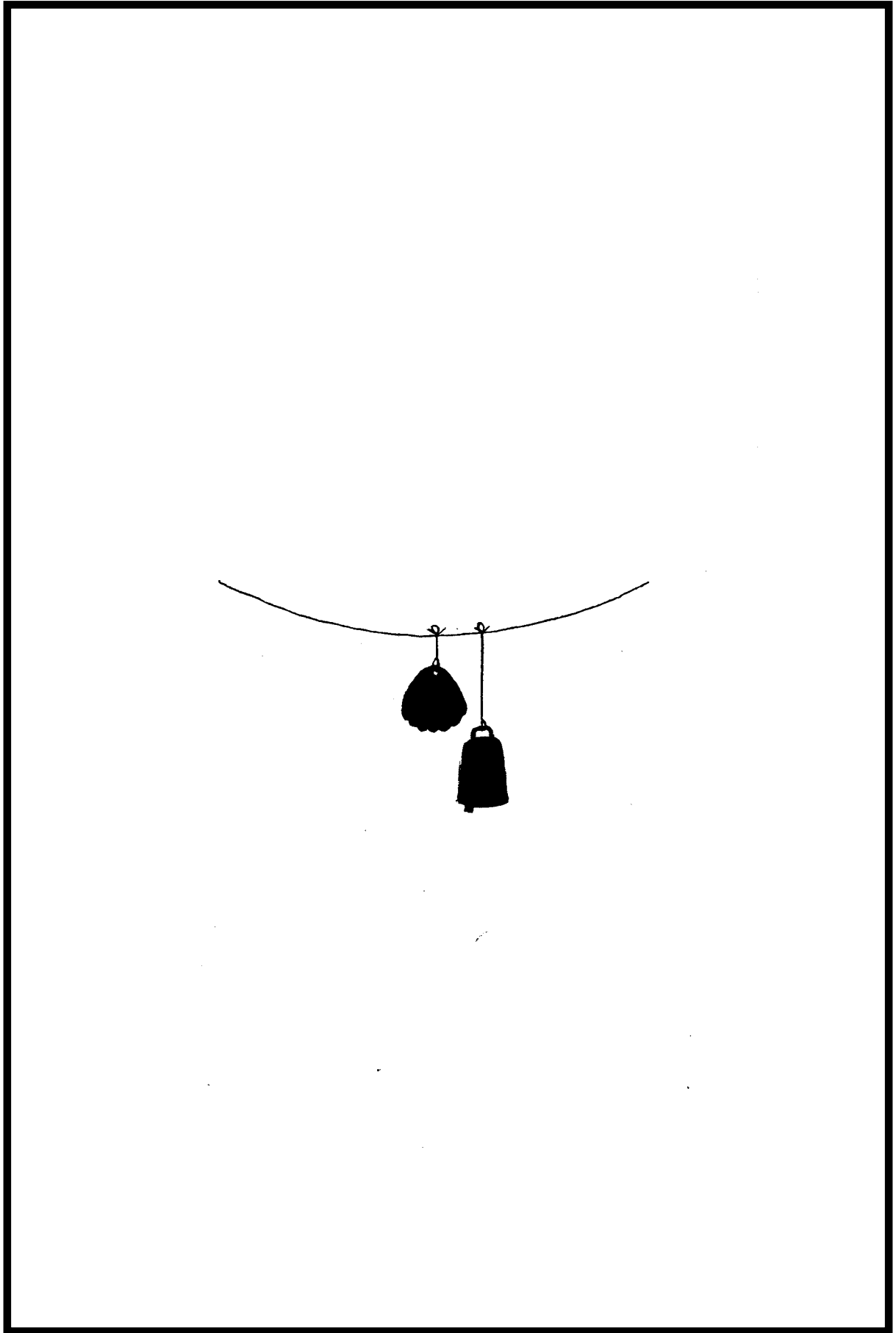
Fins que un dia, enyorant el rocallís
i les oliveres, i les cases blanques de cal i de
sol, la paraula es va morir

No, no era ni auri-
fany, ni anafil, ni miram-
bell, la paraula

Era una paraula amb
una mica de mel de romaní,
amb una mica de coixí de
plomes, amb unes gotes de
moscatell, amb un traguí-
nyol petit d'aigua fresca
i amb una almosta d'empor-
tament encisador, amb un
bri de foc i amb un bri de
flames, i amanit tot junt
amb una dolça cigarri-
fança i amb totes les
primaveres

Ai las !

Estimada amiga
Juguem ?

Jo et duré'aromes d'er-
rigol, i aniré'aga fant lenta-
ment les maduixes del teu
cistellet

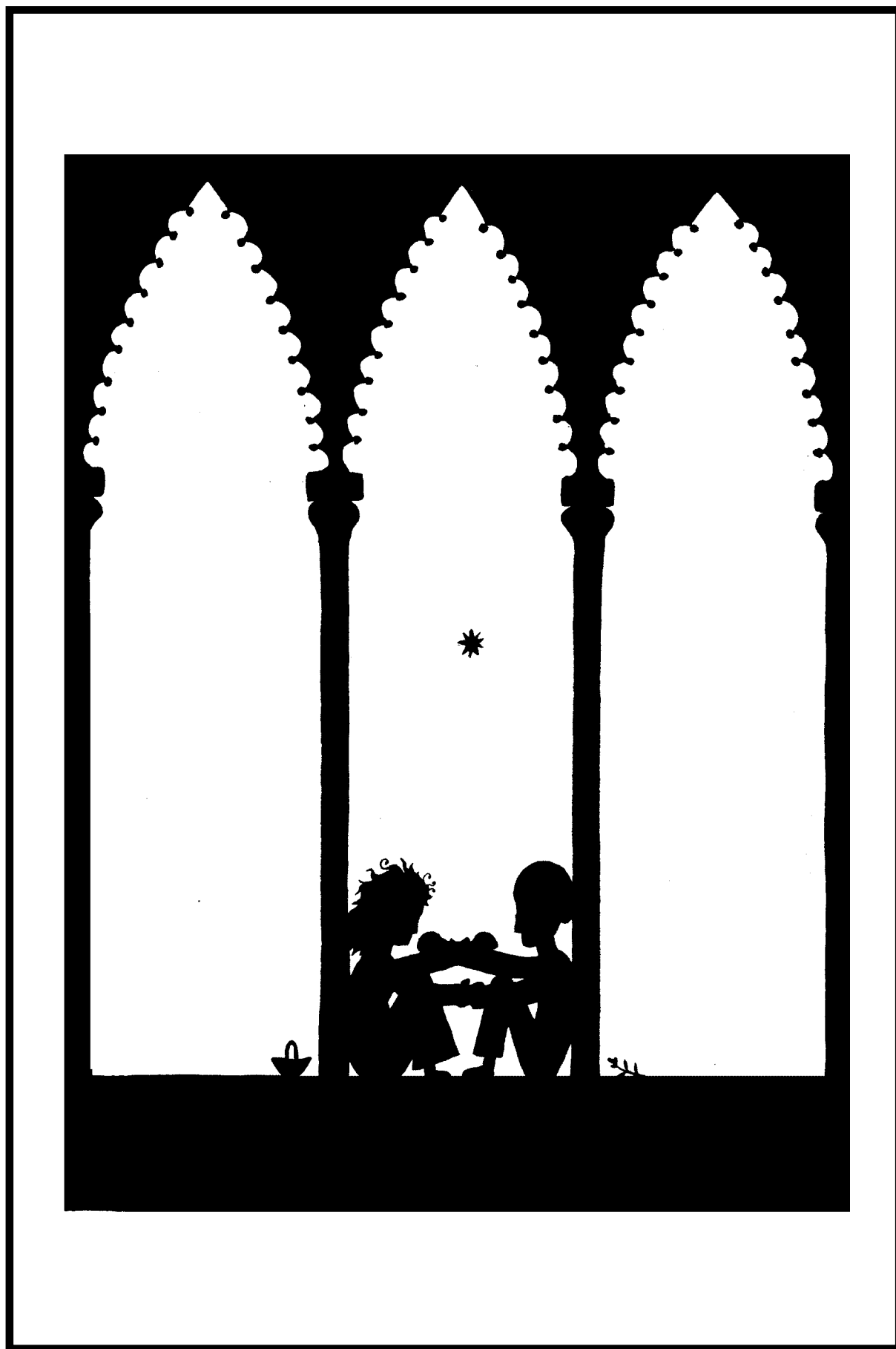
Juguem ?

Et prendré'la maduixa
més dolça quan em prenguis
l'alé'

I quan em prenguis la
mirada, manyac, la deixaré'
presa en la teva

Quan em tinguis tot teu,
tu seràs ben meva

Estimada amiga ...

I aquell
ninxolet d'atzabeja
a una banda del
front...

Te n'has anat a collir
cireres

I estàs trista perquè et
penses que has marxat sola

Però no és veritat, jo he
vingut amb tu

M'he fet encara més petit
i m'he amagat a dins d'una
arrecada

I quan culls cireres les
cullo amb tu

I quan balles ballo amb
tu

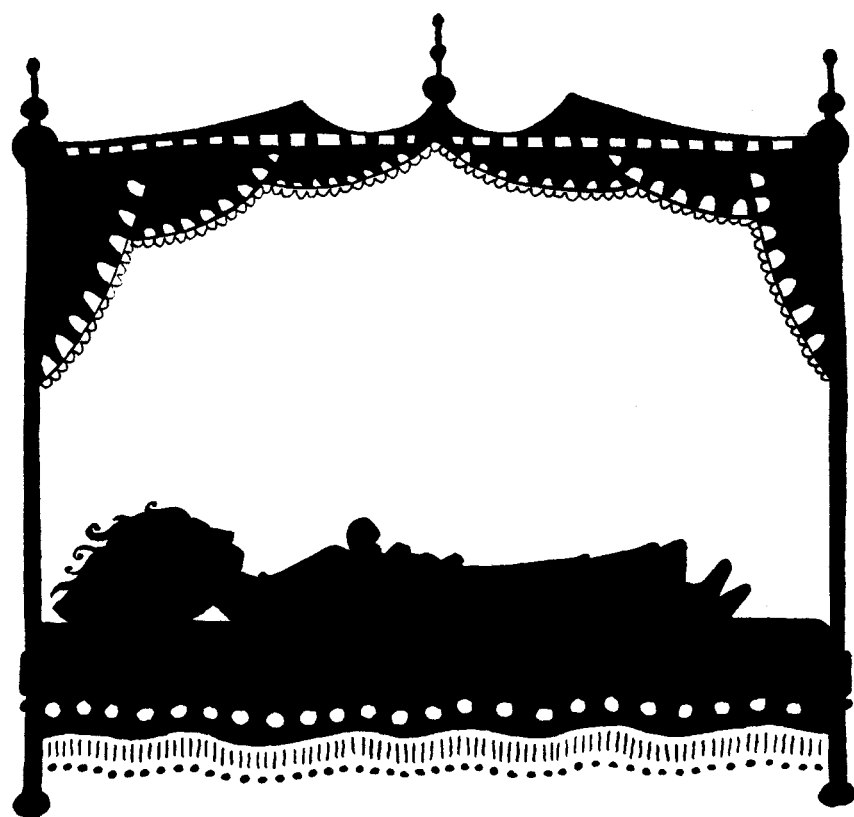
I quan dorms dormo amb
tu

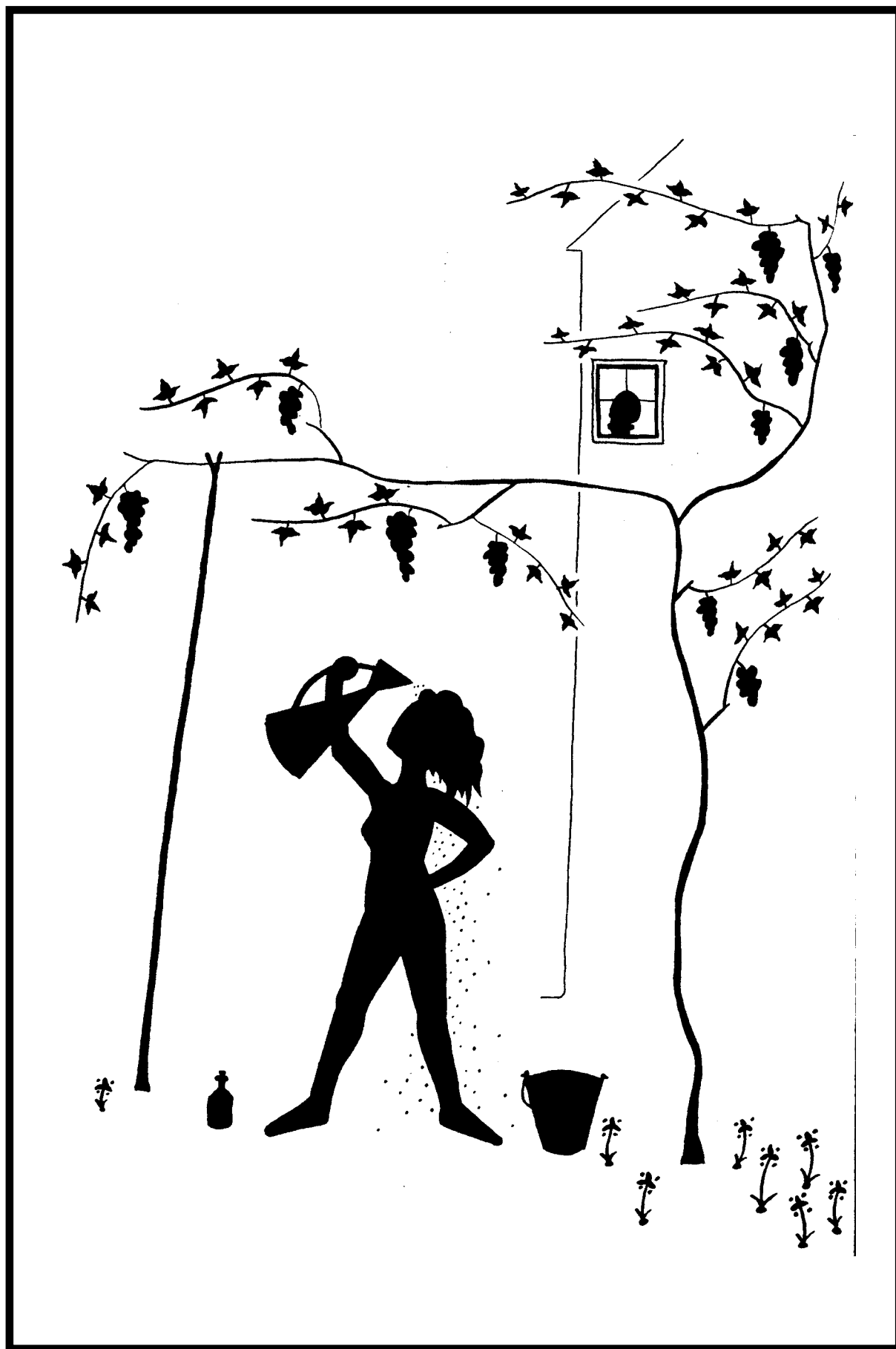
Sí, quan de nit
somnia dolçor eter, sóc
jo que, vetllant una
estoneta, vaig tocant el
flaviol

I després, més tard,
me'n vaig camí avall
pel coll, i m'arrau leixo
al bell mig de dos
bellíssims pujolers,
suaus com plomes i
seda

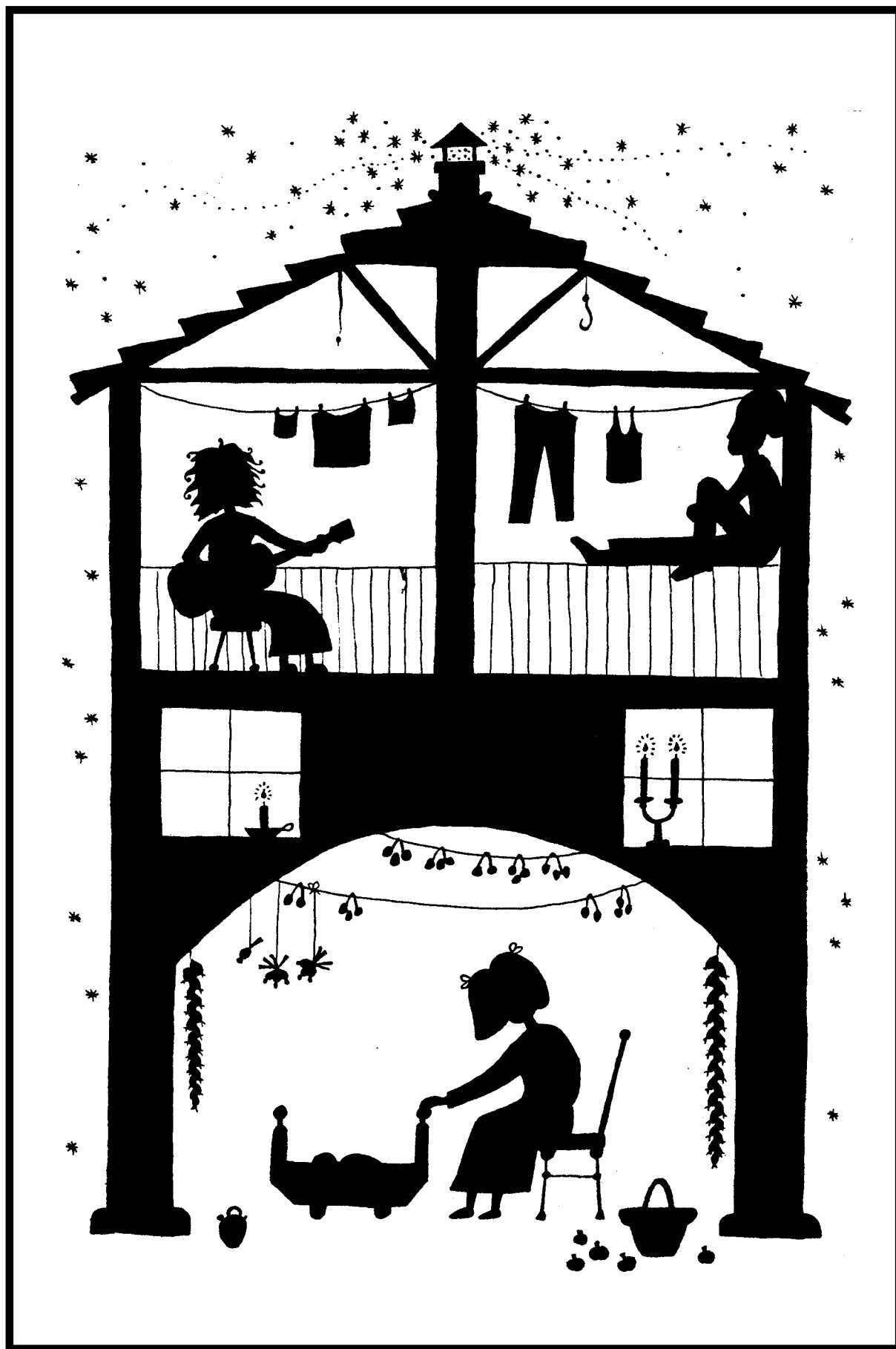
I quan, lleument,
tot dormint, vas respirant,
em vas bregolant amorosa

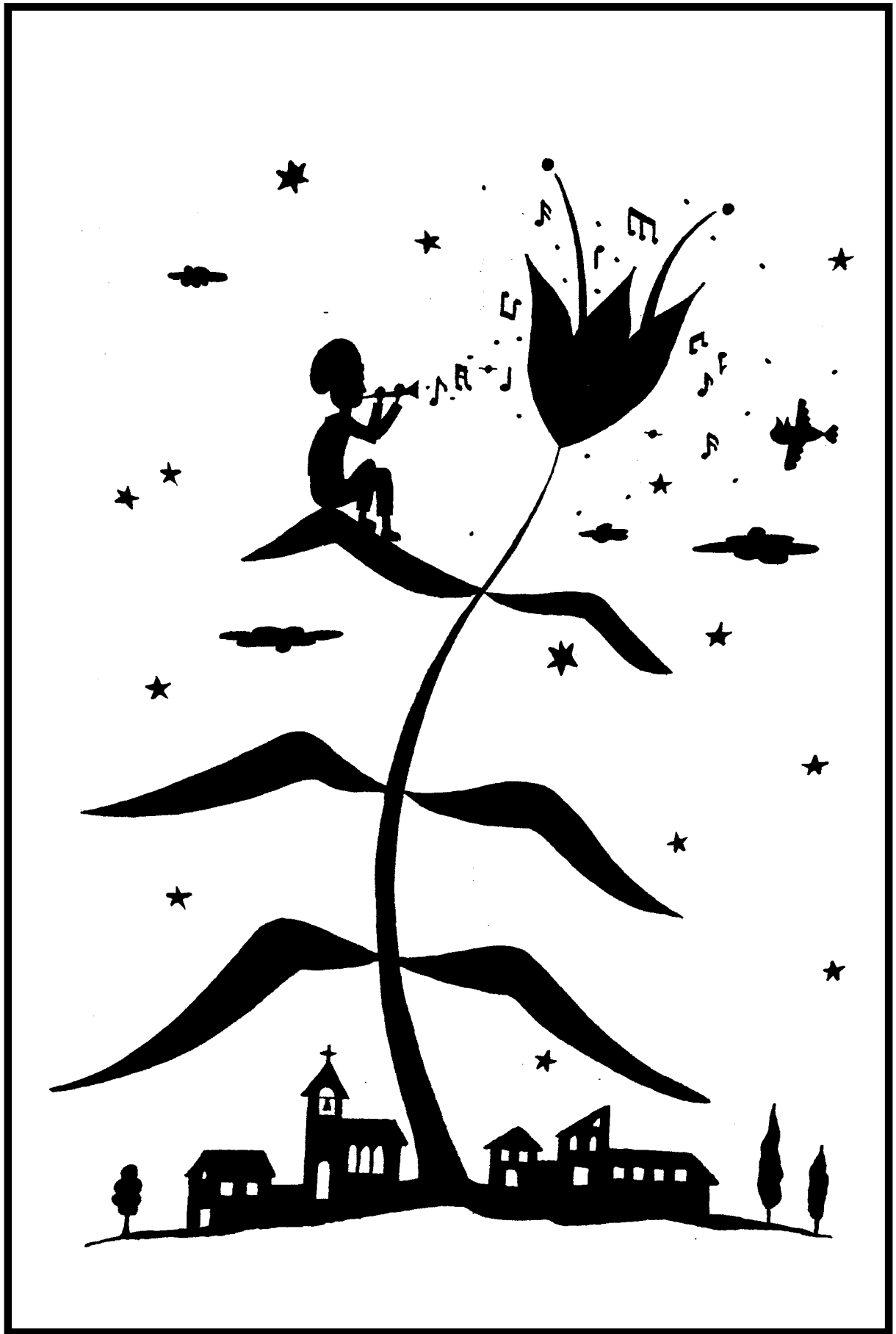
I avui fa sol
I surts a l'eixida i et rentes
Amb un ansat, et vas tirant pel cim
 l'aigua clara de la galleda
I tota tu semblas brodada de per-
 letes
I somrius
Tot cantant
I captiu del teu somriú el vent ga-
 rant et va eixugant
I la teva pell velluteja
I et poses la brusa blanca de puntes
I la faldilla més espur lenta
I els cabells et queden ondulats,
 brillants com la seda
Bells com enfilalls de bonics
Els rinxols cercant l'esquena
I després et poses unes arecades a
 les orelles
I pols de galena a les parpelles
I abraçant el coll, un collar et de
 primavera
Enmig de les flors, un bri d'olor de
 violeta
Amagat rera la cortina, jo t'espio
 per la finestra

Ara és de nit
 La calor ha minvat i per la
 finestra oberta entra una mica de fresca
I beus un glop de mistela i
 agafes la guitarra
Sona clara i profunda
 Com la teva veu encantada
Les teves cançons, eixides dels teus
 llavis i amorosides amb la llum dels teus
 ulls, es van escampant per les teulades i
 el patís dels veïns
Belles melodies
I cantes una cançó de bregol i
 les mares la taral·legen
I els infants s'adormen amb un
 bell somriú
Amb els infants adormits, reposes
 un xic
I més avançada la nit cantes
 una cançó d'amants
Sense que t'empenyi la pressa,
 lentament la vas encelant
I sura i s'escampa per tots els
 voltants
Dolçor de foc
Desfici d'arrop
Papallones de colors i coixins de
 seda i llustrins
Com més avança la nit, l'encís
 és més gran

Amiga
estimada ...
... estimada
violeta
del meu
jardí

Tardor 1985